

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoPr/9/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112211777
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3112211777.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej, sudcu Mgr. Ivana Kubínyho a sudkyne JUDr. Gabriely Janákovvej v právnej veci navrhovateľky J. B., št. občianky SR, nar. XX.XX.XXXX, bytom J., K. XXX/XX, zast. JUDr. P. B., advokátkou so sídlom F. nad M., N. V. B. XXXX proti odporcovi H. W., bytom F. nad M., J. K. XXX/X, o zaplatenie náhrady mzdy, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 12. augusta 2014, č.k. 27Cpr/6/2012-58, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Odporca **j e p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 48,71 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia k rukám právnej zástupkyne navrhovateľky.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke náhradu mzdy za obdobie od 01.01.2011 do 15.06.2011 vo výške 1.856 eur s príslušným úrokom z omeškania (výrok I.) ako aj úrok z omeškania z inej istiny ako tu prejednávaných a priznaných 1.856 eur (výrok II.). Samostatným výrokom III. konanie vo zvyšku zastavil a posledným samostatným výrokom rozhodol o náhrade trov konania tak, že odporcu zaviazal k ich zaplateniu navrhovateľke vo výške 703,30 eur.

Čo do priznaných nárokov tak okresný súd vyhovel návrhu, ktorým navrhovateľka ako zamestnankyňa žiadala náhradu mzdy s príslušenstvom od odporcu ako zamestnávateľa za obdobie od 1/2011 do 8/2011, a to z dôvodu neplatne skončeného pracovného pomeru. Okresný súd zistil, že okamžité skončenia pracovného pomeru dané odporcom navrhovateľke dňa 21.12.2010 a dňa 30.12.2010 boli určené za neplatné rozsudkom Okresného súdu Trenčín právoplatným dňa 20.02.2012. Súčasne mal za preukázané, že v trestnom konaní voči odporcovi bola navrhovateľke priznaná náhrada škody 4.242,60 eur, ku ktorej došlo v období od 16.06.2011 do 09.11.2012, a ktorá mala základ v pracovnoprávných vzťahoch účastníkov. Na základe právneho posúdenia podľa ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce potom okresný súd konštatoval, že v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru zo strany odporcu patrí navrhovateľke náhrada mzdy za obdobie 01.01.2011 do 15.06.2011, teda za obdobie, ktoré nebolo kryté rozhodnutím o náhrade škody v trestnom konaní. Výšku priznanej náhrady mzdy posúdil okresný súd podľa § 79 ods. 1 a § 134 ods. 1, 2 a 3 Zákonníka práce. Pre zníženie náhrady mzdy podľa ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce neboli podľa okresného súdu dané podmienky, pretože odporca o toto zníženie nepožiadaval, tak ako to stanoví predmetné ustanovenie.

Konanie o zvyšku uplatneného nároku okresný súd zastavil podľa § 104 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 159 ods. 3 O.s.p. preto, že v tejto časti sa uplatnený nárok zhodoval s nárokom, o ktorom už bolo rozhodnuté v trestnom konaní, a preto jeho prejednaníu bránila prekážka veci rozhodnutej. O náhrade trov konania v meritórne rozhodnutej časti rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a v tejto časti plne úspešnej navrhovateľke priznal plnú náhradu trov konania.

Proti rozsudku okresného súdu, a to do výroku I., ktorým bola navrhovateľke priznaná istina 1.856 eur s príslušenstvom podal odvolanie odporca, čím bol napadnutý aj závislý výrok IV. o trovách konania. Odporca žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a návrh navrhovateľky zamietnuť. Poukazujúc na možnosť zníženia, resp. nepriznania náhrady mzdy za obdobie dlhšie ako 12 mesiacov v zmysle ustanovenia § 79 ods. 2 Zákonníka práce, žiadal odporca jeho aplikáciu a nepriznanie žiadanej náhrady mzdy. K náhrade mzdy bol totiž zaviazaný v trestnom konaní, a to za obdobie 16.06.2011 až 09.11.2012, teda už tu za viac ako 12 mesiacov. V tomto občianskoprávnom konaní priznaná náhrada mzdy je tak už za obdobie, ktoré 12 mesiacov podstatne presahuje, i keď rieši obdobie predchádzajúce. Nepriznanie náhrady mzdy podľa ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce považoval za dôvodné najmä preto, že náhrada mzdy aj za toto ďalšie obdobie je v rozpore s dobrými mravmi, pretože navrhovateľka v posudzovanom období žiadnu prácu nevykonávala a nebola by ju vykonávala vzhľadom na jej opakované PN ani keby mala možnosť riadne do práce chodiť. Podľa odporcu ide zo strany navrhovateľky o účelové konanie, keď sa snaží získať peňažné plnenie v absolútne neprimeranej výške za absolútne nevykonanú prácu v prospech odporcu ako zamestnávateľa.

Navrhovateľka vo svojom vyjadrení k odvolaniu žiadala napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania. Uviedla, že v tomto konaní si uplatnila nárok na náhradu mzdy nepresahujúci 12 mesiacov a poukázala na to, že z trestného konania nie je celkom zrejmé, z čoho priznaná náhrada škody pozostávala. Okrem toho, že navrhovateľka tu nežiadala náhradu mzdy za obdobie dlhšie ako 12 mesiacov, sa navrhovateľka stotožnila so záverom okresného súdu, že odporca zníženie náhrady mzdy podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce v prvostupňovom konaní nežiadal. V konaní bol pasívny, neprodukoval k otázke zníženia žiadne dôkazy, a tak musí niesť zodpovednosť tohto svojho konania sám. Napokon navrhovateľka uviedla, že pre odporcu bola ochotná pracovať, čo preukazuje viacero výziev aby ju zamestnal, no odporca odmietol navrhovateľke prácu pridelovať. Zo strany navrhovateľky sa tak nejednalo o žiadne účelové konania, ako to uvádza odporca.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. v medziach odvolania a zistil, že je potrebné rozsudok okresného súdu potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správny. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu.

Odporcom uplatnený dôvod odvolania je podľa obsahu nesprávnym právnym posúdením veci, teda odvolací dôvod podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Toto pochybenie je mylná aplikácia (a výklad) právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť, resp. nepoužitie právnej normy na skutkový stav dopadajúcej. Práve nepoužitie ustanovenia § 79 ods. 2 Zákonníka práce umožňujúce nepriznanie náhrady mzdy nad 12 mesačné obdobie odporca vo svojom odvolaní vytýka.

Podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať.

V prvom rade nebola pre použitie citovaného ustanovenia okresným súdom splnená základná podmienka, a to žiadosť zamestnávateľa. Z obsahu spisu nevyplýva, že by odporca o toto zníženie v priebehu prvostupňového konania požiadal, a túto skutočnosť napokon ani odporca v odvolaní netvrdí. Súčasne jeho žiadosť uplatnenú v odvolaní nemožno akceptovať, Jedná sa o novú skutočnosť, ktorá v

danom prípade nemôže byť podľa § 205a odvolacím dôvodom, pretože odporca bol v prvostupňovom konaní riadne poučený že nové skutočnosti a dôkazy môže predkladať len do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 120 ods. 4 O.s.p.). Toto uznesenie vyhlásil okresný súd na pojednávaní dňa 12.8.2004, čím možnosť tvrdenia nových skutočností a predkladania nových dôkazov v zásade uzavrel.

Bez ohľadu na neuplatnenie, resp. neskoré uplatnenie žiadosti podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce je však najpodstatnejšie, že v danom prípade nedopadá uvedená možnosť zníženia na všetky nároky navrhovateľky, o ktorých bolo doteraz konané. Zo systematického zaradenia ustanovenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce do rámca ustanovenia § 79 Zákonníka práce vyplýva, že táto možnosť moderácie náhrady mzdy sa nevzťahuje na akúkoľvek náhradu mzdy, ale len na náhradu mzdy nárokovanú v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru. V zmysle § 79 ods. 1 in fine Zákonníka práce totiž patrí náhrady mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru len do času keď súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

O neplatnosti skončenia pracovného pomeru bolo v danom prípade právoplatne rozhodnuté dňa 20.2.2012. O náhrade mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru tak možno v danom prípade uvažovať len za obdobie od 23.12.2010 do 19.2.2012, teda za obdobie rok aj dva mesiace. Z hľadiska možnosti zníženia náhrady mzdy podľa ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce tak bolo možné v danom prípade uvažovať nanajvýš o náhrade za dva mesiace. Iné obdobie a jemu zodpovedajúce nároky priznané v prevažnej časti v trestnom konaní by nebolo možné v tomto prípade zohľadňovať pri úvahe o znížení, pretože sa jednalo o náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia za obdobie do 12 mesiacov, alebo o náhradu mzdy z iného dôvodu ako neplatného skončenia, u ktorej znížovanie podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce neprichádza do úvahy, ako to bolo uvedené vyššie. V danom prípade možno uvažovať najmä o náhrade mzdy z titulu iných prekážok v práci na strane zamestnávateľa (§ 142 ods. 3 Zákonník a práce).

Vzhľadom na uvedené bol napadnutý rozsudok z hľadiska odvolacích dôvodov v napadnutej časti výroku vecne správny, a to tak vo veci samej (výrok I.) pre dôvody vyššie uvedené, ako aj v závislom výroku o trovách konania (výrok IV.) plne zodpovedajúcom zásade úspechu vo veci podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p., v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní plne úspešnej navrhovateľke priznal náhradu trov odvolacieho konania. Trovy spočívajú v odmene za 1 úkon (vyjadrenie k odvolaniu) podľa § 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. (písomné podanie na súd alebo iný orgán alebo protistrane týkajúce sa veci samej). Sadzba tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby pri základe, 1.856 eur predstavuje podľa § 10 ods. 1 Vyhlášky 81,33 eur, z ktorých navrhovateľka žiadala iba polovicu 40,67 eur + režijný paušál 8,04 eur (§ 16 ods. 3 Vyhlášky), spolu 48,71 eur.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.